

SLADKÝ ŽIVOT

A romantic couple embracing in a garden. The man is wearing a dark suit and the woman is wearing a bright blue dress. They are standing in front of a large, white, classical-style building with a red-tiled roof. The background is filled with lush green trees and a clear sky.

Julia Jamesová
Jeho zakázaná
Popelka

JULIA JAMESOVÁ

JEHO ZAKÁZANÁ
POPELKA

PŘEKLAD

LIBUŠE MĚŠŤANOVÁ

Milá čtenářko,

obvykle si tady povídáme o knížkách, které zrovna vycházejí. Tentokrát bych to ale chtěl pojmut jinak.

Autorkou příběhu Touze neporučíš! je Miranda Lee, jedna z nejzářivějších hvězd mezi všemi těmi jmény na obálkách mých knížek. Jestli dobře počítám, je to už její čtyřicátá sedmá kniha, kterou v češtině vydávám.

První vyšla roku 1995 a jmenovala se Trnitá cesta lásky.

Mirandiny příběhy jsou snadno rozpoznatelné. Obvykle se odehrávají v její milované rodné Austrálii a jsou členěny do spousty krátkých kapitol (ta poslední kniha jich má třicet), což jim dává spád. Hrdinky jsou obvykle „obyčejné“, takže žádné princezny či bohaté dědičky, a Miranda je velmi otevřená, když dojde na sex. Údajně je to typický rys Australanů obecně.

Rozhodně je to způsob psaní, kterým si Miranda Lee získala oblibu u milionů svých čtenářek po celém světě, pro něž své příběhy píše již od roku 1990.

A teď, proč o tom všem píšu. Dozvěděl jsem se totiž, že příběh s českým názvem Touze neporučíš! je úplně poslední, který se Miranda Lee rozhodla napsat a vydat v nakladatelství Harlequin. Že zkrátka usoudila, že je po dvaatřiceti letech načase odejít do spisovatelského důchodu. Myslím, že i za Vás jí můžu popřát, aby si ho užila co nejlépe. A společně určitě budeme doufat, že se s některými jejími knížkami, které doposud česky nevyšly, ještě setkáme!

S láskou

Váš Harlequin

Julia Jamesová

**JEHO ZAKÁZANÁ
POPELKA**

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Cinderella in the Boss's Palazzo

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2021

Překlad:
Libuše Měšťanová

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2021 by Julia James
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2022
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoli podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život jsou ochranné známky, jejichž
vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly použity na
základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek / Woblink, Poland

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa

ISBN 978-83-276-8184-3 (EPUB)
ISBN 978-83-276-8185-0 (MOBI)
ISBN 978-83-276-8186-7 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

Jenna se znovu zadívala na dopis, který držela v ruce. Byl napsaný na silném, drahém papíře a podepsaný někým, kdo si říkal výkonný asistent *signora* Evandra Roccefortea. Přečetla si dopis ještě jednou a v nitru cítila vděčnost, ale zároveň i úzkost a obavy.

Tyhle rozporuplné pocity měla už jednou, když obdržela před osmi lety nabídku, aby přednášela moderní jazyky na univerzitě. Konečně se tenkrát zbavila lhostejnosti a přezíravosti, kterou k ní mělo okolí, když vyrůstala. Její titul byl důkazem, že má právo věřit sama v sebe a svoje schopnosti. A v ruce konečně držela diplom, který ji opravňoval vyučovat. Kromě toho na sebe mohla být pyšná, když přežila poslední čtyři náročné roky v obrovské základní škole v nejhudší čtvrti Londýna, kde žalostně chyběl personál.

Byla připravená na změnu a tahle nabídka, kdyby ji přijala, by byla krokem do neznáma. A Jenna měla výzvy ráda.

Mohla by se stát učitelkou sedmileté holčičky, která by byla její jedinou žákyní, a pracovat a žít v paláci v Itálii.

Byla plná očekávání a moc si přála tuhle novou výzvu ve svém životě přijmout a změnit působiště. Nebyla zrovna moc společenská ani charismatická

a rozhodně se nepovažovala za žádnou krasavici. Smířila se s tím, že když vejde do místnosti, nikdo si jí nevšimne. Ale v novém zaměstnání by na tom nezáleželo o nic víc než ve škole, ve které předtím vyučovala.

Posadila se ke klávesnici a začala psát odpověď, že nabízené místo přijímá.

Evandro Rocceforte zamračeně zíral na obrazovku počítače a v obličejí měl přísný, strohý výraz. Nemyslel právě teď na text, který měl před sebou na monitoru, ale na nedávnou konverzaci se svým právníkem, který zjevně neschvaloval dohodu, kterou Evandro uzavřel s bývalou ženou.

Během neuvěřitelně zdlouhavého rozvodového řízení Berenice hrála drsného protihráče jen z jednoho jediného důvodu. Aby ho potrestala. Nejen za to, že se odvážil s ní rozvést, ale kvůli něčemu ještě mnohem horšímu.

Kvůli tomu, že ji konečně prohlédl a poznal, co je zač.

Dokázal nahlédnout pod její nablýskanou, krásnou masku, kterou ukazovala světu – a kdysi i jemu, dokud vzhledem k jejím neustálým nevěrám o ní neztratil všechny iluze a nepochopil, s kým má ve skutečnosti tu čest. Byla to sebestředná, manipulativní žena, která myslela vždycky a za všech okolností jen na sebe.

Chtěla, aby ji všichni muži na světě zbožňovali a plnili její přání. I on takový kdysi býval. Stejný hlupák jako všichni ostatní.

Ale teď se to změnilo, i když se Berenice snažila využít svůj šarm, aby ho k sobě přilákala zpátky. Věděl, že bude zuřit, když se odmítne nechat znovu zmanipulovat. A že proti němu použije všechny dostupné zbraně, když ji konečně přinutil k rozvodu.

Včetně zbraně toho nejtěžšího kalibru.

Evandro se ještě víc zamračil. Od chvíle, kdy Berenice porodila Amelii, využívala to dítě jako zbraň proti němu a teď Evandra přinutila k drsné bitvě o opatrovnictví.

Ale nenechal se zastrašit. Byl odhodlaný tuhle bitvu vyhrát. Musel ochránit Amelii před její matkou, která nedokázala milovat nikdy nikoho jiného než samu sebe. Stálo ho to spoustu peněz, ale Berenice nakonec souhlasila, že se Amelie vzdá v jeho prospěch. Ale pod jednou podmínkou...

Odmítl teď myslet na požadavek, který po něm Berenice žádala výměnou za opatrovnictví Amelie. Byla to pomstychtivá hrozba, kterou udělala proto, aby uspokojila vlastní ego. Ale byl pevně rozhodnutý nikdy jí nedat příležitost, aby tuhle hrozbu naplnila.

Po náročném rozvodu nějakou dobu oslavoval těžce vydobytou svobodu. Vášnivý vztah se smyslnou, atraktivní Biankou Ingraniovou, se kterou se scházel celou předešlou zimu, toho byl důkazem. Nejen ona, ale i spousta dalších krasavic by se ráda stala *signorou* Rocceforteovou. A proč ne? Byl by pro ně tou nejlepší partií – jako svobodný muž v nejlepších letech s obrovským jměním a atraktivním vzhledem vždycky přitahoval ženské pohledy.

Ale Bianca ani žádná jiná žena nebude mít šanci získat jeho srdce.

Námitky, které měl jeho právník ohledně podmínky, kterou z něj Berenice vymámila, se mu pořád honily hlavou, ale rozhodl se odsunout je nemilosrdně stranou. Ne, nikdy nic takového nedopustí.

Poposedl si na židli a narovnal ramena. Vztah s Biankou byl jen oslavou znovu získané svobody, chvilkovým rozptýlením a sexuálním uspokojením – nic víc. Zhluboka se nadechl. V životě měl teď jiný cíl. Mnohem důležitější.

Byla jím Amelie. Dítě, za které tak urputně bojoval.

Znovu se zamračil. Co vlastně vůbec ví o roli otce? Berenice úmyslně brala Amelii všude s sebou a jeho kontakt s dcerou omezila na minimum až do chvíle, než mu ji konečně soud přiřkl do opatrovnictví.

Zatraceně, udělal by pro Amelii všechno, co by bylo v jeho silách, i když pro ni byl prozatím skoro cizím člověkem. Jeho dcera teď byla v bezpečí tady v Itálii a už se snad zabydlela v paláci, který se stal jejím novým domovem. Měla před sebou skvělou budoucnost.

Na ničem jiném nezáleželo.

„Dopočítej poslední příklad a pak bude čas na oběd,“ řekla Jenna své žákyni.

Během vyučování na ni mluvila anglicky, jak ji o to požádali, ale jinak spolu komunikovaly francouzsky a italsky. Její svěřenkyně díky svým rodičům a výchově ovládala všechny tři jazyky a Jenna věděla, že právě díky tomu, že všemi také plynule mluvila, a díky zkušenosti s výukou na základní škole, dostala tuhle práci.

Nedalo se zrovna říct, že by její žákyně byla zapálená do učení. Nedokázala se na nic pořádně soustředit. A ze všeho nejmíň ji zjevně bavila matematika. Ale nebylo na tom nic divného.

Tu malou chudinku celý její dosavadní život matka vláčela po Evropě a Americe, žila v luxusních hotelích nebo jezdila po návštěvách. Byla pořád na cestách a nikdy nepoznala skutečný domov. Do Itálie přijela teprve nedávno, aby tu žila se svým čerstvě rozvedeným otcem, kterého prozatím moc často nevidala. Holčička to rozhodně neměla jednoduché.

Jenna pochopila, že s ní její matka zacházela přinejlepším jako s nějakou nastrojenou panenkou,

kteřou ukazovala příležitostně kamarádkám. Jinak ji lhostejně předávala nekonečné řadě chův a služek, a s nimi Amelie často trávila i několik týdnů v kuse, zatímco se její matka toulala bůhví kde. Ameliino vzdělání tím nevyhnutelně trpělo a Jenna teď měla za úkol, aby ji narychlo připravila do podzimu na začátek školy.

Jenna se zadívala z okna prostorného pokoje, který momentálně sloužil jako učebna. Byl odsud nádherný výhled do zahrady, která se teď topila ve slunci a zářila všemi barvami. Holčičce určitě pomůže, když konečně dostala šanci najít trvalý domov v tomhle krásném paláci s bazénem, obklopeném nádhernou přírodou, lesy a vinicemi.

Jenna byla palácem z osmnáctého století uchvácená už od chvíle, kdy sem před třemi týdny přijela. Stavba byla doslova malým mistrovským dílem, postavená jako venkovské útočiště pro teď už zaniklou aristokratickou rodinu. Dům byl nádherně vyzdobený s malovanými stropy, velkými okny, elegantními mramorovými podlahami a krby. Tohle prostředí bylo pro Jennu obrovskou změnou po pobytu v ošklivé městské škole z betonu, ve které v Londýně učila.

Mám neuvěřitelné štěstí, že jsem tohle místo dostala, pomyslela si. A i když tu budu jen do podzimu, vynasnažím se vytěžit z něj maximum.

Vrátila se myšlenkami zpátky ke své svěřenkyni, která teď skláněla svou blondatou hlavu nad úkolem a přitom se mračila. Jenna přemýšlela, kdo je tím mužem, který se teď o holčičku stará. Viděla fotografii Ameliiny matky, která byla vystavená na dívčině toaletním stolku. Kromě tvaru obličeje a hnědých očí mezi těmi dvěma ale neviděla žádnou podobu. Ameliina matka byla tmavovlasá. Že by blondaté lokny holčička zdělila po otci?

Jenna se později od hospodyně dozvěděla, že *signora*

Farrafacciová byla původem Angličanka a Ameliin otec pocházel z prestižní rodiny ze severní Itálie, která zbohatla v devatenáctém století, když se v Itálii začal rozvíjet průmysl.

„Bude tady žít i Ameliin otec?“ zeptala se Jenna, protože ho od té doby, co přijela, ani jednou neviděla. Setkávala se tu jen s personálem, který se o palác staral. Pevně doufala, že se Amelie nepřestěhovala od jednoho rodiče, který ji zanedbával, ke druhému.

Věděla moc dobře z vlastní zkušenosti, že děti rozvedených rodičů to většinou nemají lehké. Pro nikoho nejsou důležité, všichni se tváří, jako kdyby byly neviditelné, a předávají si je sem tam.

Nechtěla, aby Amelii potkal takový osud.

„*Signor Rocceforte* sem rád jezdí, kdykoli mu to jeho práce dovolí, ale je to velmi zaneprázdněný muž – jeden z nejúspěšnějších italských podnikatelů,“ odpověděla hospodyně Jenně s hrdostí v hlase. „Jeho příjezd je proto skoro vždycky neohlášený. Udržuju všechno v dokonalém pořádku a od vás by bylo moudré –“ vrhla na Jennu upřený pohled „– abyste měla na zřeteli, že se tu může kdykoli objevit. Je to hodný a dobrý zaměstnavatel,“ pokračovala dál, „ale nesnáší hlupáky. Bude chtít určitě vidět, jaký pokrok *signorina* dělá.“

Když teď Jenna zkontrolovala Ameliinu práci, doufala, že její otec pochopí, že matematika není zrovna nejoblíbenějším předmětem jeho dcery.

„Čím víc příkladů uděláš, tím snadnější pro tebe budou,“ řekla povzbudivě.

„Ale já počítání nemám ráda!“ odsekla Amelie. „Maminka nikdy nedělá nic, co ji nebaví. A zlobí se, když se někdo snaží ji k tomu přimět. Hází po něm pak věci! Jednou hodila po služce boty, protože jí přinesla šátek ve špatné barvě. Podpatek byl ostrý a služce pak začala krváčet tvář. Utekla, ale to maminku rozčílilo ještě víc, a křičela na ni, ať se

okamžitě vrátí. Pak mě poslala pryč, protože tvrdila, že za to všechno můžu já...“

Ze začátku byl její hlas plný vzdoru, ale byl čím dál tišší, až se nakonec odmlčela úplně. V obličeji měla nešťastný výraz a Jenně se při pohledu na ni sevřelo srdce – lítostí, ale i vzpomínkami. Na manželku jejího vlastního otce, která na ni taky často křičela, ať někam zmizí...

Jenna svoje další slova pečlivě zvažovala, aby holčičku rozptýlila. „Víš, že existuje jedno anglické přísloví, které říká: *Drž svoji špatnou náladu na uzdě, protože o ni nikdo nestojí,*“ podotkla s úsměvem.

Holčička se ještě chvíli tvářila nešťastně, ale pak se najednou usmála a Jenně se ulevilo.

„To se mi moc líbí!“ vykřikla. „*Drž svoji špatnou náladu na uzdě, protože o ni nikdo nestojí!*“ zopakovala zpěvavým tónem. Pak se její výraz najednou ale zase změnil. „Myslíte, že *papaà* se mnou ztratí trpělivost?“ zeptala se a do jejího obličeje se vrátil ustaraný, nešťastný výraz.

„Nic takového se určitě nestane,“ ujistila ji Jenna.

Když se Amelie zbavila náladové, arogantní matky, rozhodně teď nepotřebovala mít vedle sebe kritického otce, který by na ní hledal jen samé chyby.

Potřebuje otevřenou náruč, lásku a porozumění. Potřebuje především vědět, že ji někdo chce a že si jí váží. To, co jsem já sama nikdy nepoznala...

Odložily Ameliin sešit a šly se naobědvat. Když bylo hezké počasí, vždycky si vzaly jídlo ven na velkou, dlážděnou terasu, odkud byl nádherný výhled do rozlehlé zahrady.

Jenna se s rostoucí náklonností zadívala na svou malou svěřenkyni, jak se s chutí pustila do kuřecího salátu.

Vidím v ní samu sebe – vykořeněnou, plnou úzkosti a nejistoty. Někoho, koho nikdo nechce. Někoho,

kdo je odsouzený k dětství v osamění... Nechci, aby tohle Amelii potkalo.

Ale to záleželo především na jejím stále ještě nepřítomném otci.

Přijede už brzy? Zjevně nikdo neměl nejmenší tušení.

Evandro se netrpělivě zadíval z okna. Už se nemohl dočkat, až přistane a vystoupí z letadla. Jeho nabitý program ho přiměl cestovat po celé Evropě, protože musel kontrolovat různé projekty v hodnotě milionů eur a zároveň posuzovat nové.

Tříměsíční pracovní program se mu nakonec podařilo vtěsnat do tří týdnů s jedním jediným cílem – aby se mohl vrátit do paláce. A vidět se konečně s holčičkou, kterou vyrval z rukou její pomstychtivé matky. Aby jí dal lepší život.

Časem spolu určitě budeme mít dobrý vztah – i když se budu muset učit všechno od začátku. Ochráním ji před zlobou její matky... za jakoukoli cenu.

Jako kdyby jasné slunce najednou zakryl mrak, vybavil si v duchu varování svého právníka.

„Uvědomujete si všechny následky?“ zeptal se ho právník zasmušile.

Evandro se na něj upřeně zadíval. „Nic takového vůbec nenastane,“ odpověděl stroze, a pak dodal: „Rozhodně ne poté, co jsem po deseti letech manželství v pekle konečně získal svobodu. Ne, Amelie je tou, na které mi teď záleží. Je mojí jedinou prioritou.“

A zůstane to tak už napořád.

Letadlo konečně vysunulo podvozek a za pár minut přistálo. Okamžitě se rozjel do své kanceláře, aby tam vyřídil ještě pár neodkladných telefonátů. Pak zajede do bytu, sbalí si pár věcí a vyrazí po dálnici směrem na jih. Za Amelií.

Jenna se zadívala na oblohu, která byla pořád ještě

zatažená po vydatném dešti. Už se začínalo sice stmívat, ale byla to její první příležitost dostat se na čerstvý vzduch, a nechtěla se o ni nechat připravit. Amelie se rozhodla zůstat doma s hospodyní a začala s ní a dvěma služkami, Marií a Loretou, hrát karetní hry.

Jenna se na večeri samozřejmě chtěla vrátit, ale teď se vydala s úsměvem na rtech po lesní cestě, která se vynořila na konci silnice, vedoucí k paláci. Stoupa-la strmě nahoru do kopce a hlavní silnice zůstávala asi kilometr pod ní.

Pro zpáteční cestu si vybrala jinou cestu, která byla kratší a vedla přímo ke vchodu do paláce.

Cestou dolů se úzká silnička klikatila kolem skalnatého výběžku. Když uviděla, co se na tom místě stalo, úplně se zajíkla. Po vydatném dešti tu zjevně došlo k sesuvu půdy a obrovské balvany se zřítily ze skály na cestu.

Okamžitě si uvědomila, že tu hrozí potenciální nebezpečí. Řidič auta, které odbočí z hlavní silnice, tu překážku na cestě neuvidí, dokud nebude těsně před ní. A pak buď narazí přímo do kamenů, nebo na poslední chvíli strhne volant a zřítí se dolů do údolí.

V duchu horečně přemítala, co by měla udělat. Bylo jí jasné, že se musí co nejdřív dostat zpátky do paláce a upozornit personál na nebezpečí, které na silnici číhá.

Najednou ztuhla. Z dálky k ní dolehl zvuk auta, které právě odbočilo z hlavní silnice a řítilo se nahoru do kopce. Za okamžik dorazí k výběžku... a vjede přímo do kamení.

Rozběhla se dopředu a začala obrovské balvany rychle přeskakovat. Čím dál víc se stmívalo a reflektory přijíždějícího auta ji skoro oslepovaly. Na vteřinu ji polil studený pot.

Pak konečně zaskřípaly pneumatiky a auto se těsně před ní zastavilo.

Řidič vypnul motor, ale Jenna se nedokázala vůbec pohnout. Strach ji doslova přikoval na místo.

Někdo vystoupil a rozzlobeně zabouchl dveře vozu.

„*Idiota!*“ vykřikl italsky. „Co to má znamenat, že tady běžíte přímo uprostřed silnice? Mohl jsem vás zabít!“

Zůstal stát naproti ní a oči mu plály hněvem. V reflektorech auta viděla, že na sobě ten muž má šedý, dokonale padnoucí oblek a hedvábnou kravatu. A že vůz, kterým přijel, ho zjevně stál hotové jmění. Nebylo pro ni těžké uhodnout, kdo je tím člověkem, který teď doslova srší zlostí.

Byl to Evandro Rocceforte.